

jišťovací zákonodárství. Orgán Všeob. pensijního ústavu v Praze. 1922. Roč. I. — Věstník Ústřední jednoty pro reformu bytovou v Československé republice. Praha 1922. Roč. XIV. (I., 42). — Věstník Masarykovy ligy proti tuberkulose. Praha 1922. Roč. III. (I., 44). — Zprávy Československého červeného kříže. Praha 1921. Roč. I. (II., 108). — Naše vítězství. Oficiální časopis Božích bojovníků. Praha 1922. Roč. II. (I., 18). — Z obrodného hnutí československého studentstva. Praha 1921—1922. Roč. II. (I., 27). — České srdce. Vídeň 1922. Roč. III. (I., 7).

Judikatura.

(Pořádá dr. Jindřich Tučný.)

Sociální pojištění: a) Nemocenské:

Do počtu 400 členů (dle stavu 31./12. 1918), jenž předpisem předposledního odstavce čl. XXI zákona z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n. stanoven byl za předpoklad pro další ponechání osvědčení ve smyslu § 7., odst. 2. zákona z 16./7. 1892, č. 202 ř. z., nelze započítati též příslušníky členů pokladny, kteří pojištění jsou účastní.

(Nález nejvyššího správního soudu z 21./10. 1920, č. 9991/20.)

Zásadě individuálního pojištění se nepřičí, byla-li vyslovena povinnost k doplácení pojistných příspěvků za zaměstnance, pojistné povinnosti podrobené, jichž jména sice již zjištěna býti nemohla, zato však zjištěno bylo, že v určitém pracovním poměru po určitou dobu se nacházeli.

(Nález nejvyššího správního soudu z 31./5. 1921, č. 6782/21.)

Aby pracovní poměr ve smyslu § 1. n. z. byl založen, jest třeba na straně dělníka projevu jeho fysické pohotovosti k vykonávání určité činnosti, a na straně zaměstnavatele, že buďto sám nebo svým zástupcem onu pohotovost bere na vědomí a to buď výslovně, anebo (dle § 863. všeobecného obč. zákona) mlčky.

Tepřve tímto souhlasným projevem nastává pracovní poměr ve smyslu § 1. z. n., pojistnou povinnost podmiňující. Pouhá faktická činnost dělníka v podniku bez vědomí a vůle neb dokonce proti vůli podnikatele nebo jeho zástupce nestačí, aby založeno bylo zaměstnání ve smyslu zákona.

(Nález nejvyššího správního soudu z 22./6. 1921, č. 8249/21.)

Nemocenská pokladna je povinna k náhradě léčebného městské infekční nemocnici (pokud se týče obcí) za dobu ošetřování pátým týdnem počínající.

(Nálezy nejv. správ. soudu z 8./3. 1921, č. 2877 a č. 2878.)

Naříkanými rozhodnutími byla stěžující si pokladna v pořadí instančním uznána povinnou k náhradě léčebného za A. S. a A. M., u této pokladny pojištěné, a to za ošetřování v městské infekční nemocnici i za dobu, pátým týdnem počínající.

Nejvyšší správní soud nemohl dáti za pravdu stížnosti pokladny, pokud dovozuje, že k náhradě léčebného za ošetřování člena v nemocnici infekční vůbec není povinna proto, že jí přijetí člena do této nemocnice nebylo oznámeno. Povinnost pokladny v § 6. pod č. 1. n. z. všeobecně stanovená není nijakými předpisy zákona omezena, i sluší míti za to, že

zahrnuje vše, čeho dle povahy nemoci, pokud se týče dle zásad vědy lékařské, po případě podle zvláštních předpisů v konkrétním případě k řádnému lékařskému ošetření nemocného třeba. Jen v těchto mezích lze přiznati pokladnám právo, určovati způsob lékařského ošetření svých členů. V daném případě šlo o nemoc infekční. O tom, jakým způsobem mají býti léčeni nemocní toho druhu, vydán byl v oboru správy zdravotní zvláštní předpis, podle něhož člen musil býti odevzdán do ošetřování infekční nemocnice městské. Zákonný podklad pro předpisy takové spatřovati jest v ustanovení zákona ze 14. dubna 1913, č. 67 ř. z. (§ 7.). Volba způsobu ošetřování byla tudíž v daném případě vyloučena a pokladna jest proto k náhradě léčebného nemocnici infekční zásadně povinna.

Zákon nemocenský z roku 1888 vymezil povinnost pokladen k poskytování bezplatné lékařské pomoci časově na 20 neděl (§ 6., odst. 3.); z toho zásadního předpisu stanovil výjimku v odst. 3. § 8. v tom směru, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován v nemocnici veřejné, pokladna povinna jest zpravidla nahraditi nemocnici léčebné za dobu nejdéle 4 neděl. Nepochybno jest, že jest to ustanovení výjimečné proti všeobecné zásadě, vytčené v § 6. Nelze ho proto užiti na jiné nemocnice, než právě veřejné, a nesprošťuje proto ani stěžovatelku povinnosti k náhradě léčebného městské infekční nemocnici (pokud se týče městu Praze) za dobu ošetřování, pátým týdnem počínající. Stěžovatelka také projevila, že o léčení člena v nemocnici věděla, ne-li dříve, tedy zajisté v době, kdy mu vyplatila nemocenské za dobu, pátým týdnem počínající. Nemůže však ani činiti nárok, aby povinnosti k náhradě léčebného za uvedenou dobu byla sprostěna do sumy nemocenského, členu za tu dobu vyplaceného, neboť, věděla-li, poskytujíc nemocenské, že člen byl ošetřován v nemocnici, bylo v první řadě její věcí, aby se přesvědčila, pokud by jí to snad nebylo známo, byla-li to nemocnice veřejná či nikoli.

Předpis č. XXIV zákona z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n. dlužno jest vykládati tak, že při likvidaci nemocenských pokladen, na základě tohoto článku prováděné, veškeré jmění zrušené pokladny, jež vybudě po uhrazení závazků zrušené závodní nemocenské pokladny, musí býti vydáno okresní nemocenské pokladně, přejímající její dosavadní členy, a to nehlédě na jinaké snad ustanovení stanov.

• (Nález nejv. správ. soudu ze 17./10. 1921, č. 5966.)

Úřadu nelze důvodně upírati práva, aby proti podnikateli závodu, jemuž z vůle zákona bylo jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno, vydával opatření, jmění tohoto se týkající.

Jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno jest podle předpisu § 47., č. 9 nem. zák. z r. 1888 podnikateli závodu. Ustanovení pod č. 4 téhož paragrafu ukládá podnikateli, aby obstarával účetnictví a správu pokladny na svou zodpovědnost a svůj náklad zřízenci jím ustanovenými. Z tohoto předpisu a z dalších ustanovení § 47., č. 5, 7 a 8 vyplývá, že podnikatel za správu jmění pokladny závodní jest zodpověden a v mezích oněmi předpisy stanovenými za jmění pokladny ručí.

(Nález nejv. správ. soudu z 22./10. 1921, č. 13.404/21.)

b) Pensijní:

Vyslovilo-li pořadem instančním ministerstvo sociální péče, že válečný drahotní přírůstek sluší započítati při zařazování do stupnic služného po rozumu § 3. zák. pensijního, nebyl tím porušen zákon.